

لیکن ایں کوئی نہیں میں کہاں کھلے کر دیں
لیکن ایں کوئی نہیں میں کہاں کھلے کر دیں
لیکن ایں کوئی نہیں میں کہاں کھلے کر دیں
لیکن ایں کوئی نہیں میں کہاں کھلے کر دیں
لیکن ایں کوئی نہیں میں کہاں کھلے کر دیں
لیکن ایں کوئی نہیں میں کہاں کھلے کر دیں
لیکن ایں کوئی نہیں میں کہاں کھلے کر دیں
لیکن ایں کوئی نہیں میں کہاں کھلے کر دیں

لیکن ایں کوئی نہیں میں کہاں کھلے کر دیں

شارلوٹ بروونتہ

جین ایر

ترجمہ رضا رضائی

مختصر

سچے کہانی

بیوی اور بیوی

نشری

سخن مترجم فهرست مطالب

سخن مترجم	۷
بحث اول (فصل های ۱ تا ۱۵) دیدگاه پدر میرزا علی‌حسینی افغانستانی بود در سال ۱۸۲۵	۱۱
بحث دوم (فصل های ۱ تا ۱۱) دیدگاه کوچک کشیده و نسب خانه‌نشده گشته شده	۲۲۳
بحث سوم (فصل های ۱ تا ۱۲) آینین مسلم را حفظ کرد و مادر خانه‌نشده از او اعترض	۴۲۹
فهرست نامه	۶۵۷

این بحث بیان می‌نماید که آن مانند حواه‌مرش اصلی برروتیه (۱۸۲۸-۱۸۲۹) و آن مصطفی
بود که آن مانند امور زاده از بزرگ‌ترین توسعه‌داران اسلامیک در جهان بود
حساب می‌آمد. شارلوت براذری هم داشت به نام پاتریک براآول برروتیه (۱۸۲۸-۱۸۲۹)
که زندگی افسوس‌گذار و کوتاه بود. دو دختر هم قبل از شارلوت به دفعه‌ای آمدند بروند، که در
طغولیت مرده بودند.

شارلوت، مانند حواه‌مرش اصلی، در کانون مرجع به متدوشه مخصوص دھرمیان
گشته شد. آنچه شنیده مدرسیه بروود در همین زمان می‌بینیم این بود، از ۱۸۲۸ تا ۱۸۲۹
عقلمن مدرسیه بود و بعد هم مانندی در رشته‌ها درس می‌داد. در سال ۱۸۲۹ بروای یادگاری
زبان فرانسه و ایالاتی اصلی به بروکسل رفت و در سال ۱۸۳۰ همانجا بازگشته
تبریز پرورانشته کرد. سال ۱۸۴۳ به هاروت برگشت و با دو حواه‌مرش مدرسیه به راه
گذاشت اما شاید از این مدرسه آن‌ها شیوه نگرفتند.

رسال ۱۸۴۶ کتاب شعرهای شارلوته‌امبلی و آن برروتیه ناپس‌امی سی‌تیار کرده بیش

فصل اول

آن رور نمی شد برای پیاده روی بیرون رفت الته صحیح یک ساعتی در میان بوته های لحت پرسه رده بودیم، اما بعد از ناهار (حالم رید موقعی که کسی بود رود ناهار می خورد) ناد سرد رمستانی ما خودش چنان ابر تیره و چنان باران سگیسی آورده بود که دیگر حتی حرف بیرون رفت و هوای خوری را هم نمی شد رد

من از این موضوع حوشحال بودم، چون هیچ وقت پیاده روی های طولانی را دوست نداشتم، بخصوص در بعد از طهره های سرد ناراحتی ام همیشه از این بود که وقتی دم عروب به حایه برمن گشتیم انگشت های دست و پایم کرخت می شدند، از عُرُرهای سی پرستار دلم می گرفت، و از این که می دیدم الیرا و حار و حور حیانا رید قرار تراز من هستد حالت می کشیدم

حاله همین الیرا و حان و حور حیانا توی اتاق پدیرایی دور مامان شان حم
شله بودند روی کانپه‌ای کنار بخاری لم داده بود و با این عریز در داهه‌هایی که
دورش بودند (و فعلاً نه دعوا می‌کردند و نه گریه) حوشخت حوشخت به نظر
می‌رسید مرا از پیوستن به این حجم معاف کرده بود می‌گفت متأسف است که،
ار روی ناچاری مرا راه نمی‌دهد، اما تا وقتی که ار بسی نشود و حودش هم
سید و نفهمد که من سعادت کامل سعی می‌کنم احلاق خودمانی ترو

پرت افتاده» که فقط این پرینده‌ها به آن‌جا می‌رفتند، سواحل بروژ، پولکشان
ار حریره‌های مرد حبیبی‌اش، لیدیس یا بیر، تا دماغهٔ شمالی –

آن‌حاکه اقیانوس شمال، ناگرداب‌های برگ،
در پیرامون حریره‌های عربیان و عمردهٔ تولهٔ دوردست می‌خروشد،
و حیرانهٔ اطلس
نه حایر طوفانی هریدر حاری می‌شود

ار مطال مربوط به سواحل سرد و تاریک لاپلاس، سیری، اشپیتسبرگن،
بورو رملا، ایسلند و گروئنلند بیرون می‌تواستم بگذرم – «بههٔ گستردهٔ مطقهٔ
شمالگان، و آن ناحیه‌های متروک و سرمارده»، آن محرون یح و برف، آن‌حاکه
یحسارهای محکم، محصول قردها رمستان، به ارتفاع آلپ بر بلندی‌ها
می‌درحشد، قطب را احاطه می‌کند و کامبون تشدید چندگانهٔ سرمایی
نامحدودند» از این قلمروها که به سعیدی مرگ بودند تصویری در دهم
شكل می‌گرفت که مخصوص خودم بود تصویری شبح‌وار، ماسد همهٔ
تصویرهای بیمه‌واضح و بیمه‌گگ که بیمه‌تاریک و بیمه‌روشن در ده بچه‌ها
رفت و آمد می‌کند و تأثیر عجیبی هم دارید کلمه‌ها در این مطال توصیحی
به نقش‌ها و تصویرهای بعدی ربط داشتند و معای حاصلی می‌بخشیدند به
صحره‌ای که یکه و تها در دریایی متلاطم و خروشان ایستاده بود، قایق
شکسته‌ای که در ساحلی دور به گل شسته بود، و ماه سرد و شبح آسایی که از
لاملای ابرپاره‌ها به لاشهٔ کشتی تاره عرق‌شده‌ای نگاه می‌کرد
می‌توانم وصف کنم که گورستان پرت افتاده و تنها با آن گورسگ مقوش
چه حال و هوایی داشت – با آن دروازه، با آن دو درخت، با آن افق محدود در
احاطهٔ دیوار شکسته، و آن هلال ماه تاره‌برآمده که از آمدن شب حر می‌داد
آن دو کشتی آرمیده بر دریایی لحت به نظرم اشباح آن می‌آمدند
ار عولی که توبهٔ دردی به پشت خود آویران کرده بود رود رد شدم، چون
مرا می‌ترساند

نارباری تر و رفقار دوست داشتی تر و ناشاطتری داشته باشم – یعنی بی‌حیال‌تر
و پرروتر و خودسرتر شوم – بله، تا آن وقت واقعاً ناید مرا از امتیارهایی که
محضوص بچه‌های قابع و خوشحال و کوچولو است محروم نکد

پرسیدم «بسی گفته من کاری کرده‌ام؟»
«جین، من از آدم‌هایی که ایراد می‌گیرند و سؤال می‌کند خوشم بی‌آید
تاره، بچه که ناید این طور بالای حرف برگ‌ترها حرف برند برو یک جایی
سشیں، و تا وقتی یاد نگرفته‌ای درست صحبت کنی ساكت بمان»

کنار اتاق پدیرایی یک اتاق کوچک صحابه بود بی‌سر و صدا به آن‌جا
رفتم یک قفسه کتاب آن‌جا بود کتابی برداشتی حواسم بود که پر از شکل و
تصویر ناشد رفتم روی سکوی کنار پسحربه پاها می‌یام را حمل کردم و چهار را بو
شستم، مثل شرقی‌ها پردهٔ کلفت قرمر را تا آخر کشیدم و خودم ماندم و
خودم در آن‌جا دفع

چین‌های پردهٔ قرمر حلودیدم را از سمت راست می‌گرفت سمت چپ،
شیشه‌های شفاف پسحربه مرا از هوای گرفته آن رور سوامس در امام نگه
می‌داشت، هرچند که مرا از آن حدا می‌کرد گه‌گاه موقع ورق‌ردد کتاب به
منطره آن بعد از طهر رمستانی نگاه می‌کردم در دوردست، سعیدی ماتِ مه و
ابر دیده می‌شد، و در بردیکی هم منظرهٔ چمن‌رار خیس و بوته‌هایی که باد
برگ‌شان را ریخته بود، و باران بی‌اماکنی که داشت همه‌چیز را می‌شست تا
بویت بر سد به نادی طولایی و عم‌انگیر

سرم را برگردانم روی کتابم – تاریخ پریندگان بریتانیا^۱ بوشته بیویک^۲ به
بوشته‌ها ریاد کار نداشتیم، اما نعصی از صفحه‌ها توصیحاتی داشت که من نا
تمام بچگی ام نار می‌تواستم از آن‌ها رد شوم این قسمت‌ها مربوط
می‌شدند به محل‌های رفت و آمد پرینده‌های دریایی، «صحره‌ها و دماغه‌های

^۱ کتابی در دو حلقه، ۱۷۹۷-۱۸۰۴ و

^۲ تامس سوک (۱۷۵۳-۱۸۲۸)، حکاک انگلیسی